Містер Ді сидів у великому кріслі. Його пояс на штанях був ослаблений, на колінах лежали вечірні газети. Він мирно попихкував люлькою і насолоджувався життям. Сьогодні йому пощастило продати два амулети й пляшку приворотного зілля, дружина домовито господарювала на кухні, звідки долинали апетитні аромати, та й люлька курилася легко. Задоволено зітхнувши, містер Ді позіхнув і потягнувся.

Через кімнату прошмигнув його дев'ятирічний син Мортон, навантажений книгами.

— Як справи у школі? — окликнув його містер Ді.

— Нормально, — відповів хлопчик, сповільнивши кроки, але не зупиняючись.

— Що там у тебе? — запитав містер Ді, вказавши на оберемок книг у руках сина.

— Так, підручники з бухгалтерського обліку, — промовив Мортон, дивлячись кудись убік, і зник у своїй кімнаті.

Містер Ді похитав головою. Хлопець втовкмачив собі в голову, що хоче стати бухгалтером. Бухгалтером! Щоправда, Мортон справді швидко рахує, але все ж цю примху доведеться забути. Його чекає інша, краща доля.

Задзеленчав дзвінок біля дверей.

Містер Ді підтяг ремінь, квапливо накинув сорочку й відчинив вхідні двері. На порозі стояла міс Грииб, вчителька і класний керівник його сина-четвертокласника.

— Будь ласка, заходьте, міс Грииб, — запросив Ді. —Дозвольте вас чим-небудь почастувати?

— Мені ніколи, — сказала вчителька і, взявшись в боки, застигла на порозі. Сиве розпатлане волосся, вузьке довгоносе обличчя й червоні сльозливі очі робили її на диво схожою на відьму. Що, власне й не дивно, адже міс Грииб і справді була відьмою.

— Я прийшла поговорити про вашого сина, — заявила вона.

У цю хвилину, витираючи руки об фартух, з кухні вийшла місіс Ді.

— Сподіваюся, він не пустує? — з тривогою мовила вона.

Міс Грииб зловісно пирхнула.

— Сьогодні ми писали річну контрольну. Ваш син ганебно провалився.

— О боже, — сказала місіс Ді. — Це, напевно, весна...

— Весна тут ні до чого, — урвала міс Грииб. — Минулого тижня я задала Великі Закляття Кордуса, першу частину. Ви ж знаєте, наскільки вони прості. Він не вивчив жодного.

— Гм, — промовив містер Ді.

— З біології він не має анінайменшого уявлення про основні магічні трави. Анінайменшого.

— Немислимо! — сказав містер Ді. Міс Грииб зловісно розсміялася.

— Мало того, він геть забув Таємний алфавіт, який ми вчили в третьому класі. Не пам'ятає Захисної Формули, імен дев'яносто дев'яти

молодших бісів Третього кола, забув навіть той мізер, який знав із географії Пекла. І що найгірше — він просто не бажає вчитися.

Містер і місіс Ді мовчки перезирнулися. Усе це було дуже-серйозно. Певною мірою хлоп'яча неуважність була припустимою і навіть заохочувалася, тому що свідчила про силу характеру. Але дитина повинна знати основи ремесла, якщо сподівається коли-небудь стати повноцінним чаклуном.

— Скажу прямо, — вела далі міс Грииб, — у давні часи я б його відрахувала, і оком не зморгнувши. Але зараз нас лишилося так мало.

Містер Ді сумно кивнув. Чаклунське ремесло в останні сторіччя занепало. Старі родини вимерли, загинули від рук демонів або стали науковцями. А примхлива публіка майже цілковито втратила інтерес до давніх чар та заклять.

На сьогодні тих, хто володів Давнім Мистецтвом, можна було перерахувати на пальцях. Вони зберігали його та викладали дітям у таких навчальних закладах, як приватна школа міс Грииб для дітей чарівників. Це була спадщина і священний скарб.

— Це ж треба — хотіти стати бухгалтером! — сказала вчителька. — Не розумію, де він цього набрався. — Вона докірливо поглянула на містера Ді. — Не розумію, чому цю дурну забаганку не роздавили в зародку.

Містер Ді відчув, як його обличчя наливається кров'ю.

— Майте на увазі, поки в Мортона в голові ця дурня, він не зможе приділяти належну увагу Тавматургії!

Містер Ді не витримав погляду червоних очей відьми. Так, це його провина. Не можна було приносити додому той іграшковий арифмометр.

А коли він уперше застав Мортона за грою в подвійний бухгалтерський облік, слід було спалити гросбух!

Але хто міг знати, що ця безневинна витівка переросте в нав'язливу ідею?

Місіс Ді розгладила руками фартух і сказала:

— Міс Грииб, уся надія на вас. Що ви порадите?

— Усе, що могла, я зробила, — відповіла вчителька. —Лишається одне — викликати Борбаса, Демона Дітей. Але це, природно, маєте вирішити ви самі.

— О, навряд чи все так серйозно, — швидко промовив містер Ді. — Виклик Борбаса — крайній захід.

— Повторюю, вирішувати вам, — сказала міс Грииб. — Хочете — викликайте, хочете — ні. Але за нинішнього стану справ вашому синові ніколи не стати чарівником.

Вона повернулася й попрямувала до виходу.

— Може, залишитесь на чашечку чаю? — поспішно запропонувала місіс Ді.

— Ні, я спізнююся на шабаш відьом у Цинцинаті, — кинула міс Грииб і зникла в клубах помаранчевого диму.

Містер Ді розігнав рукою дим і зачинив двері.

— Фе, — сказав він. — Могла б скористатися ароматизованим видом.

— Старомодна, — пробурмотіла місіс Ді.

Вони мовчки стояли біля дверей. Містер Ді лише тепер почав усвідомлювати, що відбувається. Важко було уявити, що його син, його кров і плоть, не хоче продовжувати сімейну традицію. Цього просто не може бути!

— Після вечері, — нарешті вирішив містер Дні, — я з ним поговорю. По-чоловічому. Впевнений, що ми обійдемося без втручання демонів.

— Гаразд, — сказала місіс Ді. — Сподіваюся, ти зможеш його напоумити.

Вона посміхнулася, але чоловік побачив, як в її очах блиснули знайомі відьомські вогники.

— Моя печеня! — раптом згадала місіс Ді, і вогники згасли. Вона поспішила на кухню.

Вечеряли мовчки. Мортон знав, що приходила вчителька, і їв, немов почуваючи свою провину, час від часу поглядаючи на батька. Містер Ді різав м'ясо, суворо насупивши брови. Місіс Ді навіть не намагалася заговорити.

Проковтнувши десерт, хлопчик сховався у своїй кімнаті.

— Мабуть, почнемо, — сказав містер Ді. Він допив каву, витер рот і підвівся. — Спробую переконати його. Де мій Амулет Переконання?

Дружина на якусь мить глибоко замислилась, потім підійшла до книжкової шафи.

— Ось він, — сказала вона, витягаючи його з книги в яскравій обкладинці. — Я ним користувалася замість закладки.

Містер Ді поклав амулет до кишені, глибоко зітхнув і попрямував до кімнати сина.

Мортон сидів за своїм столом. Перед ним лежав записник, помережений цифрами й дрібними акуратними записами, а також шість ретельно загострених олівців, гумка, рахівниця та іграшковий арифмометр. Над краєм столу загрозливо навис стос книг: "Гроші" Римраамера, "Практика банківського обліку" Джонсона і Келоуна, "Курс лекцій для державних фінансових інспекторів" Елмана та з десяток інших.

Містер Ді відсунув убік розкиданий одяг і звільнив собі місце на ліжку.

— Як справи, синку? — запитав він найдобрішим голосом, на який був здатний.

— Усе гаразд, тату! — відгукнувся Мортон. — Я дійшов до четвертого розділу "Основ бухгалтерського обліку", відповів на всі запитання...

— Синку, — м'яко перервав його Ді, — я маю на увазі заняття в школі.

Мортон знітився й зачовгав ногами по підлозі.

— Адже ти знаєш, у наш час мало кому з хлопчиків випадає нагода стати чарівником.

— Так, знаю. — Мортон різко відвернувся і високим нервовим голосом вимовив: — Але, тату, я хочу бути бухгалтером. Дуже хочу, тату.

Містер Ді похитав головою.

— У нашій родині, Мортоне, завжди були самі чарівники. Уже понад одинадцять століть прізвище Ді відоме в надприродних колах.

Мортон продовжував дивитися у вікно й човгати ногами.

— Адже ти не хочеш мене засмучувати, синку? — Містер Ді сумно посміхнувся. — Розумієш, бухгалтером може бути кожний. Але лише одиниці здатні опанувати мистецтво Чорної Магії.

Мортон відвернувся від вікна, узяв зі столу олівець, спробував, чи гострий, і почав повільно обертати в пальцях.

— То як, синку? Можеш ти навчатися ретельніше, щоб міс Грииб була задоволена?

Мортон похитав головою.

— Я хочу бути бухгалтером.

Містер Ді зусиллям волі вгамував гнів. Що сталося з Амулетом Переконання? Може, заклинання ослабло? Треба було підзарядити його…

— Мортоне, — вимовив він сухо. — Я всього лише Адепт Третього ступеня. Мої батьки були дуже бідні й не могли відіслати мене вчитися до університету.

— Знаю, — прошепотів хлопчик.

— Я хочу, щоб у тебе було все те, про що я міг лише мріяти. Мортоне, ти можеш стати Адептом Першого ступеня. — Містер Ді задумливо похитав головою. — Це буде важко. Але ми з твоєю мамою зуміли відкласти трохи грошей і якось назбираємо решту суми.

Мортон покусував губи й обертав олівець.

— Синку, Адептові Першого ступеня не доведеться працювати в магазині. Ти можеш стати Прямим Виконавцем Волі Диявола. Прямим Виконавцем! Що ти на це скажеш?

На якусь мить Ді здалося, що його син зворушений. Губи Мортона розкрилися, очі підозріло заблищали. Але потім хлопчик поглянув на свої книги, рахівницю та іграшковий арифмометр.

— Я буду бухгалтером, — сказав він.

— Побачимо! — Терпець містера Ді остаточно урвався. —Ні, хлопче, ти не будеш бухгалтером, ти будеш — чарівником. Так було краще для твоїх рідних, так буде краще і для тебе, присягаюся всім, що є проклятого на світі! Ти ще пригадаєш мої слова.

І він вибіг з кімнати.

Мортон одразу повернувся до своїх книг з обліку.

Містер і місіс Ді мовчки сиділи на дивані. Місіс Ді в'язала, але думки її були зайняті іншим. Містер Ді сумно дивився на витертий килим у вітальні.

— Ми його зіпсували, — нарешті промовив містер Ді. —Одна надія — на Борбаса.

— О, ні! — злякано вигукнула місіс Ді. — Він надто малий.

-Хочеш, щоб твій син став бухгалтером? — гірко запитав містер Ді. — Щоб цілими днями длубався у цифрах, замість того щоб займатися важливою роботою Диявола?

— Звісно, ні, — сказала дружина. — Але Борбас...

— Знаю. Я сам почуваюсь убивцею.

Якийсь час вони сиділи мовчки. Потім місіс Ді сказала:

— Може, дідусь міг би щось зробити. Він завжди любив хлопчика.

— Мабуть, — задумливо промовив містер Ді. — Але чи варто його турбувати? Зрештою, старий уже три роки як мертвий.

— Знаю, — сказала місіс Ді, розпускаючи неправильний вузол на плетиві. — Однак третього нам не дано: або дідусь, або Борбас.

Містер Ді погодився. Звісно, неприємно порушувати спокій Мортонового дідуся, але звертатися до Борбаса — набагато гірше. Містер Ді негайно зробив необхідні приготування, щоб викликати свого покійного батька.

Він змішав докупи блекоту, розмелений ріг однорога, болиголов, додав уламок драконового зуба й усе це помістив на килимі.

— Де моя чарівна паличка? — запитав він дружину.

— Я поклала її в сумку до твоїх ключок для гольфа, — відповіла вона.

Містер Ді дістав чарівну паличку й змахнув нею над сумішшю. Потім пробурмотів три слова Закляття Вивільнення й голосно назвав ім'я батька.

Над килимом одразу ж здійнявся струмінь диму.

— Добрий вечір, дідусю Ді, — сказала місіс Ді.

— Вибач, що турбуємо, тату, — почав містер Ді. — Справа в тому, що мій син — твій онук — відмовляється стати чарівником. Він хоче бути... рахівником.

Струмінь диму затремтів, потім розпрямився й набрав форми знаку Старої Мови.

— Так, — відповів містер Ді. — Ми намагалися його переконати, але він впертий хлопець.

Дим знову затремтів і склався в інший знак.

— Гадаю, це найкраще, — погодився містер Ді. Якщо налякати його до смерті, він раз і назавжди забуде про свої бухгалтерські вигадки. Це жорстоко, але краще, ніж Борбас.

Струмінь диму кивнув і попрямував до кімнати хлопчика. Містер і місіс Ді сіли на дивані.

Двері до кімнати Мортона відчинилися, наче від протягу, і з тріском зачинилися. Мортон підвів погляд, насупився й знову схилився над книгами.

Дим набрав форми крилатого лева з хвостом акули. Страховисько загрозливо заревло, ощирило ікла й приготувалося до стрибка.

Мортон поглянув на нього, підвів брови й почав записувати до зошита колонку цифр.

Лев перетворився на триголового дракона, від якого огидно тхнуло кров'ю. Викидаючи язики полум'я, він рушив на хлопчика.

Мортон закінчив додавати, перевірив результат на рахівниці й поглянув на дракона.

З несамовитим лементом дракон перетворився на гігантського кажана, він закружляв довкола голови хлопчика, стогнучи й видаючи пронизливі та невиразні звуки.

Мортон посміхнувся і знову перевів погляд на книги.

Містер Ді не витримав.

— Чорт забирай! — вигукнув він. — Ти не злякався?!

— А чого мені лякатися? — здивувався Мортон. — Це ж дідусь!

Кажан розчинився в повітрі, а на його місці утворився струмінь диму. Він сумно кивнув містерові Ді, вклонився місіс Ді і зник.

— До побачення, дідусю! — попрощався Мортон. Потім устав і зачинив двері до своєї кімнати.

— Так і є, — сказав містер Ді. — Хлопець страшенно самовпевнений. Доведеться кликати Борбаса.

— Ні! — запротестувала дружина.

— А що ти пропонуєш?

— Не знаю, — промовила місіс Ді, ледь не плачучи. —А тобі відомо, що Борбас робить з дітьми... Після зустрічі з ним, вони стають не схожими на себе.

Обличчя містера Ді було тверде, мов граніт.

— Я знаю, але нічого не вдієш.

— Він ще такий малий! — благала дружина. — Це така травма для дитини!

— Що ж, застосуємо для лікування всі засоби сучасної медицини, — заспокійливо мовив містер Ді. — Знайдемо найкращого психоаналітика, грошей не пошкодуємо... Хлопчик повинен бути чарівником.

-Тоді починай, — сказала місіс Ді, не приховуючи сліз. — Але, будь ласка, не змушуй мене допомагати тобі.

"Усі жінки однакові, — подумав містер Ді, — коли треба виявити твердість, перетворюються на желе". З важким серцем він почав приготування для виклику Борбаса, Демона Дітей.

Спершу довелося ретельно накреслити пентаграму довкола дванадцятикутної зірки, в яку була вписана нескінченна спіраль. Далі настала черга трав та екстрактів — дуже дорогих, але необхідних. Залишалося лише накреслити Захисне Закляття, щоб Борбас не міг вирватися на волю й знищити всіх, потім трьома краплями крові гіпогрифа...

— Де у нас кров гіпогрифа?! — роздратовано запитав містер Ді, порпаючись у серванті.

— На кухні, у пляшці з-під аспірину, — відповіла місіс Ді, витираючи сльози.

Нарешті усе було готове. Містер Ді запалив чорні свічки й вимовив слова Звільнення від Оков.

У кімнаті одразу стало дуже спекотно, лишалося тільки Назвати Ім'я.

— Мортоне, — покликав містер Ді, — ходи-но сюди.

Мортон відчинив двері і вийшов з кімнати, міцно стискаючи в руках одну зі своїх бухгалтерських книг. Він видавався зовсім маленьким і таким беззахисним.

— Мортоне, зараз я прикличу Демона Дітей. Не змушуй мене цього робити, синку.

Хлопчик сполотнів і притулився до дверей, але вперто замотав головою.

— Що ж, гаразд, — промовив містер Ді. — БОРБАСЕ! Пролунав гуркіт грому, війнуло жаром, і з'явився Борбас, головою підпираючи стелю. Він зловісно посміхався.

— А! — заревів демон громовим голосом. — Маленький хлопчик!

Мортон розкрив рот, щелепа його відвисла, очі викотилися з орбіт.

— Неслухняний маленький хлопчик, — промовив Борбас, зареготав і рушив уперед; за кожним його крюком здригався весь будинок.

— Прожени його! вигукнула місіс Ді.

— Не можу, — зривистим голосом промовив її чоловік. —Поки він не зробить свою справу, це неможливо.

Демон простягнув величезні лапи до Мортона, але хлопчик швидко розкрив книгу.

— Врятуй мене! — закричав він.

Тієї ж миті в кімнаті з'явився високий, страшенно худий дідуган, з голови до п'ят вкритий чорнильними плямами й бухгалтерськими звітами. Його очі зяяли двома порожніми нулями.

— Зико-пико-рил! — промовив Борбас, повертаючись до незнайомця.

Однак худий дідуган зареготав і сказав:

— Контракт, укладений з Вищими Силами, може бути не тільки оскаржений, а й анульований як недійсний.

Демона відкинуло назад; падаючи, він зламав стілець. Борбас зіп'явся на ноги (від люті його шкіра набула буряково-червоного відтінку) промовив Головне Демонічне Заклинання:

— ВРАТ ГАТ ГО!

Але худий дідуган затулив собою хлопчика й вигукнув слова Анулювання:

— Завершення, Анулювання, Припинення, Відмова, Скасування й Смерть!

Борбас жалібно заскиглив, позадкував, намацуючи у просторі вихід, стрибнув туди й зник.

Високий худий дідуган повернувся до містера й місіс Ді, які забилися у кут вітальні, і промовив:

— Знайте, що я — Бухгалтер. Знайте також, що це Дитя підписало зі мною Договір, ставши моїм Учнем і Служником. У свою чергу, крім послуг, які я, БУХГАЛТЕР, надаватиму, зобов'язуюся навчити його проклинати

Душі шляхом заманювання їх у підступну мережу Цифр, Форм, Позовів та Репресалій. Ось подивіться — моє тавро на ньому!

Бухгалтер підняв праву руку Мортона й продемонстрував чорнильну пляму на середньому пальці. Потім він повернувся до хлопчика й сказав лагідним голосом:

— Завтра, дитино, ми розглянемо деякі аспекти теми "Ухилення Від Прибуткового Податку як Шлях до Прокляття".

— Так, сер, — радісно вигукнув Мортон. Наостанок, суворо поглянувши на родину Ді, Бухгалтер розтанув у повітрі.

Запала тиша. Потім містер Ді обернувся до дружини і сказав:

— Що ж, коли хлопець так хоче бути бухгалтером, то особисто я йому не заважатиму.